

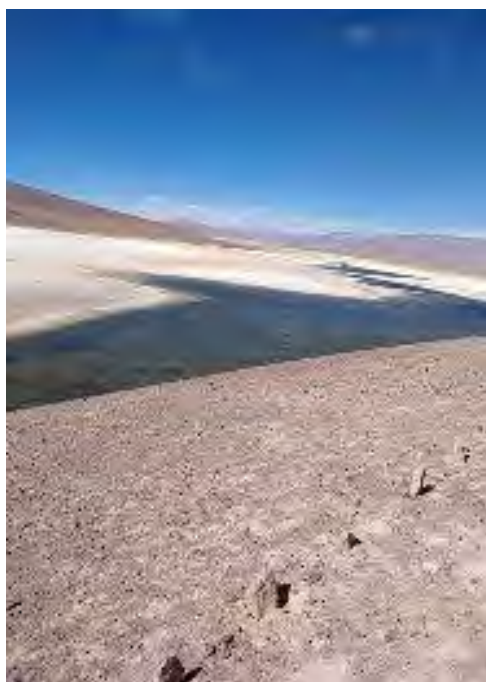
4000 метра – ВС!!! Пак съм на такава височина. Нищо ново за мен и старите кучета в групата. Останалите са с първо кръщение. Снимки, олелия и малко хапчета за главите на някои, които започнаха да чувстват височината – пак Алекс – знае си работата човека и това е осигурил – браво Тигърче!!! Имаме си определено и професионален фотограф – Наташата. На всяко спиране, първа изкача от колите и последна се прибира. Обоза се влечи от Влади - стативи, обективи, големи и малки фотоапарати. Наташата започна и щракането няма край. Няма лошо – дано да ѝ стигнат силите, в този темп, до края на пътуването.

Този ден видяхме така рекламираното най-високо солено езеро, лагуна Верде, Санта Роза и.... фламинго - доживяхме да видим и това!!! ВС!!! Препминахме през хребет на над 4400 метра. Видяхме езерата през обектива на дрончето, което беше домъкнал Петьо. То ни гледаше отвисоко, а ние гледахме през неговите очи – красота-а-а-а!!! ВС!!! Благодаря ти Тигърче!!!

Соленото езеро – как го е вдигнала природата тук – било е дъно на океана, а сега си ни гледа с куртоазната си усмивка на над 4000 метра. Усетихме и какво е да си на тази височина , да те ослепява слънцето и да ти тракат зъбите от студ. Утре ще си взимам повече дрехи!!! А мумията на крава край езерото – нарочно са я оставили местните – за назидание и предупреждение към такива като нас – внимавайте – вижте какво става с тези, които не ни слушат!!!

Тръгнахме обратно и късно вечерта се свлякохме отново на 300 метра в нашия хотел в Капиапо. Главите са замаяни, но доволни, а Тигърчето се подсмивва – още какво ви чака!!! ВС!!!

18 ноември 2018 г.

Сутринта се раздвижих малко и попаднах на неделния пазар в градчето. Ами все едно си бях в Долни Богров в неделя сутрин. Е, стоките бяха малко по-различни, но иначе същото. Хората са навсякъде еднакви и по един и същи начин търсят път към оцеляването.

Преди да тръгнем екипажите на двете коли ги поизмиха малко (поразмазахме ги май е по-точната дума) – толкова прашасяли бяха от предишния ден, че не личеше въобще какви са, да не говорим, че това бяха в същност новите пежа от вчера. Горките коли...

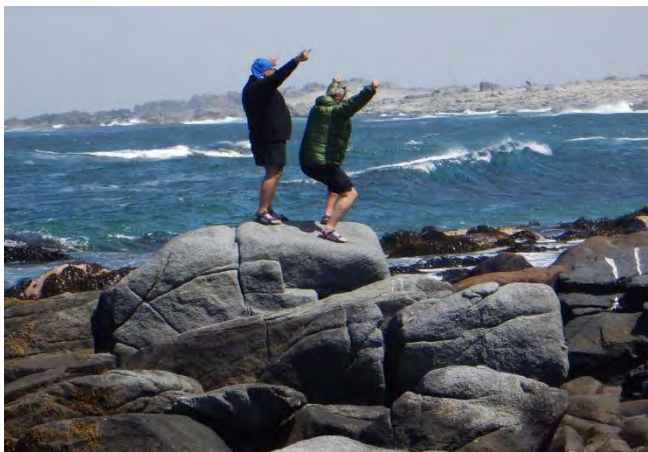

Напускаме хубавия хотел и пак на път – чака ни почти същото разстояние като вчера и много неща, които трябваше да видим преди да акустираме в град Чанарал.

Започна се с 2 спирания на океанския бряг. Това беше същия «приятел» от миналата година. Пак се блъскаше в скалите, пак се караше и бучеше. Пусна ни до него, даде ни да си съберем миди, рапани и други подобни богатства. По сравнение с нашите мидички тези са огромни – все едно сравняваш морето с океана – крачун и малчо!!! Всеки си напълни по една торба – да видим какво ще ги правим и дали ще се сетим за тях като се върнем в БГ, но щом другите взимат трябва да взема и аз...да не се мина ☺.

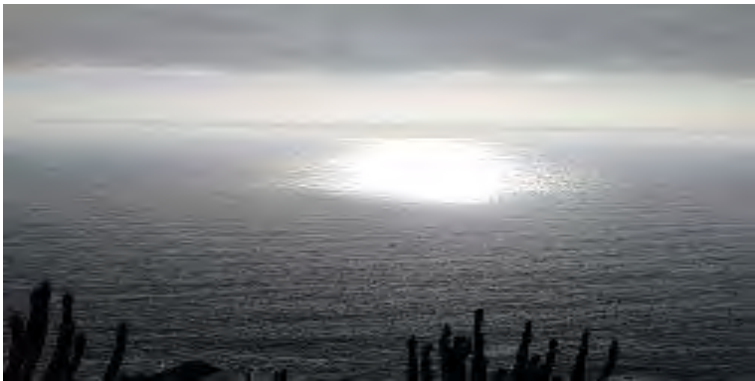
И ...на третото спиране спряхме до един ресторант – така поне пишеше на него – ресторант с редовното чилийското знаме на покрива – ще обядваме. Малко скептично погледнахме на това начинание, но гладът си каза думата. Влязохме, поръчахме, ядохме и ...не искахме да си тръгнем. Вкусотия, усмивки, бързина на обслужването, карти от крайбрежието – хората си знаеха работа, а и я обичаха. Да приготвиш храна за 15 човека за 20 минути и всички да са доволни и това извън сезона – как я виждате тази работа, а??? ВС!!! Къде са тези готвачи??? Защо ги няма при нас???

Вече в късната част на деня подминахме Чанарал, където щяхме да ноцуваме и запрашихме към парк Azucar. Работил само да 6 часа вечерта, а това беше гвоздеят от програмата за деня. Питам се как ли щяха да ни намерят, ако бяхме останали там след 6 часа???. Билети от къщичката в средата на нищото и продължаваме в нищото. Първо с колите, а после и пеша, за да се раздвижим и видим Мирадора - накратко - всяко място от където може да се види нещо красиво в тази страна се титулува с това име. След като минахме още около 5-6 км в нищото с колите, спряхме на организиран паркинг и ...пеша. С Коцето отворихме крачката и имахме наградата да стоим на Мирадора малко повече от другите – кой като нас!!! Походихме си добре по пясъка, но имаше защо – видяхме океана от високо, на залез и при прекрасно време. Започна се – стоим и на никой не му се тръгва обратно. Всяка секунда!!! Това беше първия път от многото през следващите дни случаи, когато големите хора се превърщаха в деца, на които са им дали отдавна желаната играчка и те не искат да я пуснат.

Тази вечер имаше и още нещо забележително – поне за мене – Пляя Бланка – световно известен плаж с бял диамантен пясък – широк над 800 метра и дълъг над 3 км. Видях го и забравих за предишната играчка. Извинявам се на групата, тъй като май само няколко човека се понесохме към океана – беше вече късно и умората си казваше думата, а колите спряха доста далече от водната ивица. Но тогава - тогава въобще не мислех за това. Искан възможно най-бързо да стъпя на пясъка и да стигна до водата, пресичайки тази бяла белота. Естествено с Коцето го направихме по капли – иначе защо да го правим!!! Зад нас довтасаха и Ванина и Доби, и Веско и Боряна. Вълните бяха в унисон в пясъка – огромни, заоблени и страшни – океан!!! Всяка секунда!!!

Натоварихме се в колите и по тъмно вече тръгнахме към хотела в Чанарал. Днес май минахме още 800 км. – нали броите - станаха около 18 000 (е, няма да се пазарим за някой друга стотачка – тя влиза в приближението на сметката). Хотелът си беше цивилизация – имаше и вечеря и всичко си беше както трябва – благодаря ти Тигърче!!!

19 ноември 2018 г.

Закуска, ама истинска закуска – не като в „пустинята“!!! В 6.30 бяхме в колите и отпрашихме към Антофогаста, от там ни чакаше път към Калама – още по на север и още по-навътре в пустинята. Но, чакайте малко – пътят с перфектния асфалт минаваше през сърцето на тази безкрайна пустиня. Тигърчето се беше подготвил като магнетофон – толкова километра, толкова милиметра воден стълб валежи, и толкова безмерна сухота, че не може човек да си го

представи. Слушайки го, без да искам посягам към шишето с водата – за всеки случай проверявам – тук ли е???

Всеки от нас е бил някъде, видял е с очите, това, заради което е отишъл там, правил е снимки и ги е гледал след това и винаги казваме – не, снимката не отразява видяното. И сега се случваше същото – гледахме, снимахме и после снимката се оказва ... плоска. Всичко е в главите ни – просто е: Всяка секунда!!! Цифрите за пустинята всеки може да ги види в чичко Гугъл, но едва ли ще ги запомни – затова и не ги цитирам тук, но за тази пустиня те са винаги с едно най, най, ама НАЙ-отпред – така да знаете!!!! Всяка Секунда!!! Трябва да сме благодарни на цивилизацията, че ни дава възможност да се докоснем до тази част от света и до тези чудеса на природата. Все пак за статистиката – тази отсечка има славата на най-сухото място на света – не било валяло от 15 век до преди 30-40. Е все бива, ама такава партенка – и тези са като византийците – всичко е най при тях!!! Има и друг интересен факт – Чили е може би единствената страна, която осигурява бюджетни средства за изследване на извънземните ни посетители – добре де – няма лошо, щом имат пари ...

